

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Povestea celor două orașe / Pauline Francis ;

trad.: Mihaela Eros. –

București : Orizonturi, 2019

ISBN 978-973-736-403-6

I. Francis, Pauline (adapt.)

II. Eros, Mihaela (trad.)

821.111

Tehnoredactare: Tudor Raluca

© ReadZone Books Limited 2019

This edition is published by arrangement
with ReadZone Books Limited

Editura ORIZONTURI – București
Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
Telefon: 021.3177.679, 0744.531.333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

POVESTEA CELOR DOUĂ ORAŞE

de CHARLES DICKENS

*Repovestită de Pauline Francis
Traducere: Mihaela Eros*

Editura ORIZONTURI

8.Aflăt chiar înainte de nuntă cine era Charles Darnay în realitate.

Exercițiu 2

1A, 2F, 3A, 4A, 5F, 6A, 7F, 8A

Cuprins

CAPITOLUL UNU	<i>Reîntors la viață</i>	7
CAPITOLUL DOI	<i>Procesul</i>	12
CAPITOLUL TREI	<i>Moarte la țară</i>	16
CAPITOLUL PATRU	<i>Un secret teribil</i>	20
CAPITOLUL CINCI	<i>Zile desperate</i>	25
CAPITOLUL ȘASE	<i>Revoluție!</i>	29
CAPITOLUL ȘAPTE	<i>Un prizonier</i>	33
CAPITOLUL OPT	<i>Nicio speranță</i>	37
CAPITOLUL NOUĂ	<i>Scrisoarea secretă</i>	42
CAPITOLUL ZECE	<i>Numărul douăzeci și trei</i>	48
GLOSAR		53
EXERCIȚII		57

CAPITOLUL UNU

Reîntors la viață

1775. Era o perioadă extraordinară. Și era în același timp o perioadă cumplită. Pe tronul Franței se aflau un rege și o regină și pe tronul Angliei la fel. Era o vreme a speranței, dar și a disperării.

Într-o noapte întunecoasă de noiembrie, un domn în vîrstă, pe nume Jarvis Lorry, călătorea de la Londra la Dover cu diligența poștei. Un bărbat călare a ajuns din urmă diligența și i-a dat un mesaj: „Așteptați-o pe domnișoara la Dover.”

—Aveți vreun răspuns, domnule? a întrebat mesagerul.

—Da, a răspuns domnul Lorry. Răspunsul meu este acesta: reîntors la viață.

În timp ce diligența își continua anevoie drumul prin ceață umedă, toată lumea a gândit același lucru: era un răspuns foarte ciudat.

Domnul Lorry stătea și reflecta la banca unde lucra, Tellsons. Dar își amintea și de un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, slab și cu părul alb. Când au ajuns la Dover, s-a uitat la soarele ce strălucea și a strigat cu voce tare:

—Optsprezece ani. Oh, doamne, bietul om a fost îngropat de viu vreme de optșprezece ani!

Spre seară, în timp ce domnul Lorry își aştepta cina la han, ospătarul a anunțat că domnișoara Manette sosise de la Londra și era gata să stea de vorbă cu el. Domnul Lorry a găsit-o stând în camera ei la lumina a două lumânări. Era o femeie scundă, zveltă, cu păr blond, des și ochi albaștri.

—Domnule, a început ea, cred că sunt unele lucruri pe care ar trebui să le știu despre tata...mort de atâta timp.

—E foarte dificil...a răspuns domnul Lorry. Dacă el n-a murit, domnișoară Manette? Ce-ar fi dacă n-ar fi murit?

Domnișoara Manette a suspinat adânc și a îngenuncheat la picioarele lui, cu fața plină de durere și groază.

—Oh, domnule, spuneți-mi adevărul! a strigat ea.

—Tatăl dumneavoastră a fost găsit, a spus domnul Lorry. Este în viață, însă foarte schimbat. A fost dus acasă la un vechi servitor din Paris. Acolo vom merge mâine. Dumneavoastră îl veți readuce la viață, domnișoară Manette.

Ea s-a înfiorat.

—O să fie fantoma lui, a șoptit ea. NU el.

—A fost găsit sub alt nume, a încheiat domnul Lorry. Și l-a uitat pe al lui cu multă vreme în urmă. Ar trebui să-l aducem în Anglia pentru o vreme.

Domnișoara Manette l-a prins de braț și a rămas așa de tăcută, încât domnul Lorry a chemat ajutoare. O femeie cu înfățișare aspră și păr roșu, purtând o bonetă mare, a intrat repede în cameră.

—Ați speriat-o de moarte, i-a spus ea domnului Lorry.

***

Într-o parte a Parisului, cunoscută drept Saint Antoine, un butoi de vin s-a spart în fața unui magazin de vinuri. Vinul roșu a curs pe stradă și oamenii și-au lăsat lucrul pentru a bea ce se mai putea din el. Era cea mai săracă zonă a Parisului. Foamea era omniprezentă în orice casă și pe orice stradă murdară și întortocheată.

Proprietarul magazinului de vinuri, un bărbat pe nume Defarge, privea totul din ușă. Era un bărbat scund și voinic,

în jur de treizeci de ani. Nu purta nicio haină, deși era frig. La tejghea stătea nevasta lui, înfașurată în blănuri și cu un șal în jurul capului. După ce și-a terminat de curățat dinții cu o scobitoare, și-a reluat tricotatul.

Când Defarge a intrat înapoi în prăvălia lui, i-a văzut pe domnul Lorry și pe domnișoara Manette stând jos într-un colț. Le-a cerut să-l urmeze înspre una din casele din spatele magazinului său. Odată ajunși înăuntru, au urcat o scară abruptă.

—Este singur? l-a întrebat domnul Lorry pe Defarge. A pus întrebarea în șoaptă, astfel încât să nu fie auzit de domnișoara Manette.

—Da, e mereu singur, i-a răspuns acesta.

Când au ajuns în podul casei, Defarge a scos o cheie.

—E oare necesar să-l țineți încuiat? a întrebat domnul Lorry.

—Da, a șoptit domnul Defarge. A fost ținut închis așa de multă vreme încât dacă ușa i-ar fi lăsată desculiată, ar muri de frică.

A bătut la ușă de trei ori și a întors cheia în broască.

Podul era întunecos, deși printr-un chepeng pătrundea o oarecare lumină. În lumina aceea slabă stătea un bărbat cu părul alb, care era aplecat în jos și își lustruia pantofii.

—Aveți de lucru după câte văd? a întrebat Defarge.

—Da, am de lucru, i-a răspuns bătrânul. Vocea lui era stinsă, ca a unui om care stătuse singur vreme îndelungată.

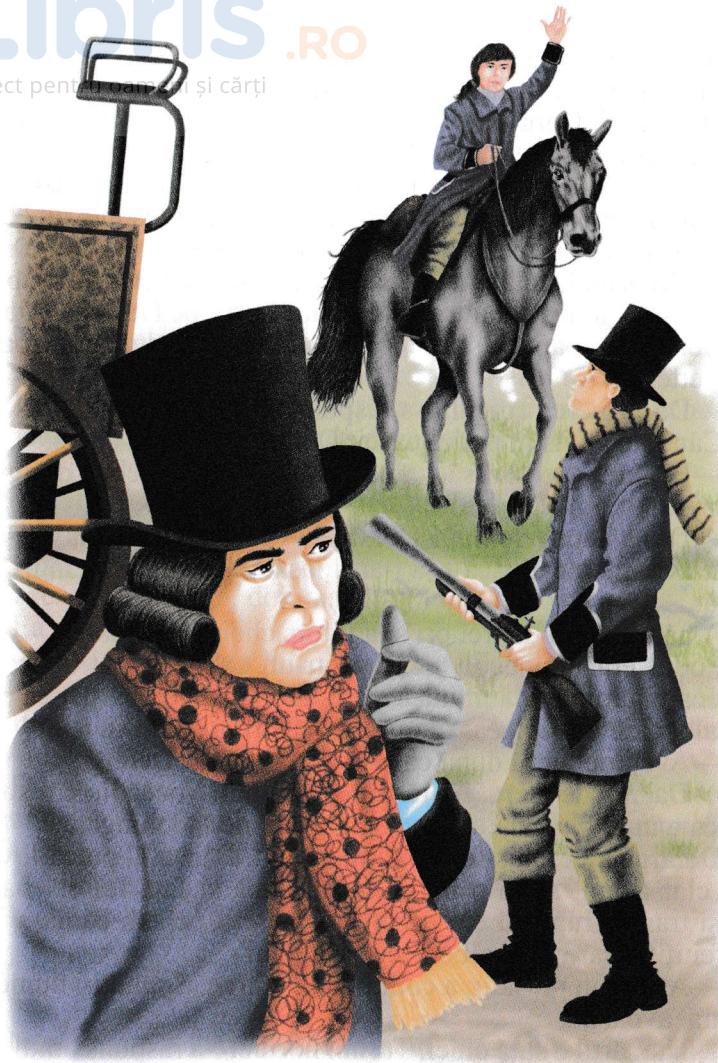
Defarge a deschis fereastra mai mult. Bărbatul putea fi văzut clar acum. Avea o barbă lungă, albă și fața lui era palidă și trasă. Trupul său era uscățiv și încrețit pe sub cămașa lui ferfenită, care era galbenă ca și fața lui.

—Avem un musafir, a continuat Defarge. Spuneți-i numele dumneavoastră.

—Numărul o sută cinci, Turnul nordic, i-a răspuns omul. Și s-a aplecat iar asupra pantofilor săi.

—Vă aduceți aminte de mine, doctore Manette? l-a întrebat domnul Lorry. Eu eram bancherul dumneavoastră.

Ochii bătrânlui său întunecat. Domnișoara Manette s-a apropiat și a întins brațele spre el. În timp ce acesta se întindea după cuțitul de curățat pantofi, i-a zărit rochia. Ea l-a tras spre sine, plângând.

—Cine ești tu? a întrebat el.

Domnișoara Manette s-a așezat pe banchetă lângă el, cu părul blond căzându-i în valuri pe umeri. Doctorul Manette și-a lăsat cuțitul jos și a deschis o gioarsă ce-i atârna la gât. În interiorul ei erau niște șuvite de păr blond.

—Părul tău are aceeași culoare ca al soției mele, a șoptit el. Părul acesta era pe umărul meu în noaptea când am fost luat... Dar tu nu poți fi ea. Ești prea Tânără. Cum te cheamă, îngerul meu?

—Oh, domnule, vă voi spune altădată, i-a răspuns domnișoara Manette. Am venit să vă iau cu mine în Anglia, pentru că Franța a fost nedreaptă cu dumneavoastră. Și după aceea mă puteți întreba cum mă cheamă.

Și în acea noapte au părăsit Parisul, pornind pe lungul și frigurosul drum înapoi spre Anglia.

CAPITOLUL DOI

Procesul

Cinci ani mai târziu, în 1780, la Londra era audiat un caz la tribunal. Prizonierul era un domn în jur de douăzeci și cinci de ani, bronzat și cu ochi încihișă la culoare. Părul lui lung și brunet era legat la spate cu o fundă. S-a înclinat înaintea judecătorului și a rămas tacut.

Se numea Charles Darnay.

Pledase nevinovat într-un proces de trădare, de spionaj pentru regele Franței. Si pedeapsa pentru trădare era moartea.

Printre martorii de la tribunal se aflau și domnișoara Manette, tatăl ei și domnul Lorry, care a fost primul interpelat.

—Da, a spus domnul Lorry. În urmă cu cinci ani am traversat Canalul Mânecii spre Dover împreună cu deținutul. Dar nu prea am vorbit.

—Da, a spus și domnișoara Manette la rândul ei. În urmă cu cinci ani, am călătorit împreună cu domnul...cu deținutul...am traversat Canalul Mânecii în drum spre Dover. A fost foarte bun cu tatăl meu.

—Da, a spus și doctorul Manette. L-am mai văzut pe deținut

înainte, când a venit la mine acasă. Dar nu-mi amintesc să fi fost și el prezent în timpul acelei călătorii dinspre Franță.

A fost chemat un alt martor. El a spus că îl văzuse pe deținut așteptând la un han pe drumul spre Dover, cu cinci ani înainte și acesta se purta ciudat. Unul dintre avocați, Sidney Carton, și-a scos perua și a întrebat:

—Vă puteți da seama de asemănarea dintre deținut și mine însuși? Puteți fi sigur că l-ați văzut pe deținut în noaptea aceea?

Martorul a dat din cap. Si din acest motiv, Charles Darnay a fost găsit nevinovat. În timp ce părăsea tribunalul, Carton i s-a adresat:

—Păreți slăbit, domnule, i-a spus el. Veniți să luați cina cu mine. E o întâmplare ciudată aceea care a făcut să ne întâlnim amândoi astăzi.

Au cinat și au băut un vin bun și și-au ridicat paharele pentru a toasta în cinstea Luciei Manette.

—Oare nu merită să apari ca acuzat într-un proces la tribunal numai și numai pentru a te bucura de atâtă amabilitate? l-a întrebat Carton. A făcut o pauză. Crezi că îmi ești simpatic, Darnay?

—Nu, nu cred că vă sunt simpatic deloc, i-a răspuns Darnay. Si cred că ati și băut prea mult, domnule. Noapte bună.

Când Carton a rămas singur, s-a privit în oglindă.

„Oare dacă eu și Darnay am face schimb de identitate, domnișoara Manette m-ar privi și pe mine cu ochii aceia albaștri ai ei?” s-a întrebat el. „Fii sincer, Sidney, ești gelos pe bărbatul acela.”

***

Doctorul Manette și fiica lui locuiau pe o stradă liniștită din Londra. La patru luni după procesul lui Darnay, după ce aproape toată lumea uitase cu desăvârșire de el, domnul Lorry era în drum spre aceasta, spre a lua prânzul acolo.

Era o după-amiază frumoasă. Așteptându-i pe Lucie și pe tatăl ei să se întoarcă de la plimbarea lor, a observat într-o dintre camere bancheta și uneltele de lustragiu.

„Mă întreb de ce ține lucrurile acelea care îi reamintesc de